

ΕΤΟΣ 59ov

17 Ιουλίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 29 (3033)

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ

Κατά τή σημερινή Κυριακή ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τοὺς ἁγίους καὶ θεοφόρους Πατέρες πού συνήλθαν στή Χαλκηδόνα τό 451 μ.Χ. καί συνεκρότησαν τήν ἁγία καί οἰκουμενική Δ΄ Σύνοδο. Γι' αὐτό ἀναγινώσκεται κατά τή θεία Λειτουργία ἡ περικοπή ἐκείνη ἀπό τήν πρόν Τίτον ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἡ ὁποία προσιδιάζει στή μνήμη τῶν θεοφόρων Πατέρων· «πιστός ὁ λόγος· καί περὶ τούτων βούλομαι σε διαβεβαιοῦσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ»· αὐτοί οἱ ὁποῖοι πιστεύουν στόν Θεό νά εἶναι πρωτοπόροι στά καλὰ ἔργα. Μιά ἀπλή καί συνάμα τόσο θεολογική ἀλήθεια τίθεται ὡς κορωνίδα τῆς σημερινῆς περικοπῆς καί ἀφορᾶ βεβαίως, σέ πρώτη ἀνάγνωση, τοὺς καλῶς προεστῶτες ἐπίσκοπους καί πρεσβυτέρους, ἐκείνους πού μέ πίστη στόν Θεό εἰσήλθαν στόν ἱερό κλῆρο καί φροντίζουν νά πράττουν καί νά ὑπηρετοῦν τά καλὰ ἔργα, τά ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Μιά ἀναγκαία ἐπιλογή

Σίγουρα ὅμως τό ἀποστολικό κέλευσμα εἶναι πρόσκληση Θεοῦ σέ ὅλους τοὺς χριστιανούς, διότι ξεκαθαρίζει τόν ὀρίζοντα καί τό πεδίο δράσης τοῦ ἀνθρώπου πού πιστεύει σέ Ἐκεῖνον. Δέν εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει στόν Θεό νά μισεῖ τό καλὸ καί νά ἀγαπᾷ τό κακό, τουλάχιστον ἐνσυνείδητα, ἢ νά ὑποστηρίζει τό καλὸ θεωρητικά χωρίς νά τό πράττει καί νά τό ἐπιδιώκει. Δέν εἶναι δυνατόν ἐπίσης κάποιος νά ἀγαπᾷ καί τά δύο, νά δουλεύει σέ δύο κυρίου, ὅπως αὐτολεξεῖ ἔχει διατυπωθεῖ ἀπό τό ἀψευδές στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει στόν Θεό πλέει στό πέλαγος τῆς παρούσης ζωῆς μέ κυβερνήτη Ἐκεῖνον· ἀντιμετωπίζει βεβαίως κύματα, καταιγίδες καί ἀνέμους, περνᾷ ἀπό σειρήνες καί συμπληγάδες, ἐνίοτε κινδυνεύει θανάσιμα νά ναυαγήσει, νά καταποντισθεῖ, ὅμως καί πάλι ὁ Χριστός στόν ὁποῖο ἀνήκει ἡ πιστεύουσα καρδιά του τόν ὁδηγεῖ σέ εὐδιο καί ὑπήνεμο λιμένα.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Τίτ. γ' 8-15)

Ἀποστολικές προτροπές

Τέκνον Τίτε, πιστὸς ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιουῖσθαι, ἵνα φροντίζῃσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ. Ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις· μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιΐστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος. Ὅταν πέμψω Ἀρτεμῖαν πρὸς σε ἢ Τυχικόν, σπούδασον ἐλθεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι. Ζητῶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μὴδὲν αὐτοῖς λείπῃ. Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προΐστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρεῖας, ἵνα μὴ ᾧσιν ἄκαρποι. Ἀσπάζονται σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες. Ἀσπασαί τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Ὁ Θεὸς ἔπλησε τὰ πάντα μετὰ τὴν σοφίαν του καὶ δὲν δημιουργεῖ τίποτα φυσικὰ κακὸ, γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἀγαπᾷ νὰ ἐργάζεται τὸ ἀγαθὸ πού μένει στὸν αἰῶνα καὶ ταυτόχρονα ἀποφεύγει τὸ κακὸ, πού σύμφωνα μετὰ τὴν θεολογία τῶν ἁγίων Πατέρων μας εἶναι «ἀνυπόστατο» –καθὼς δὲν τὸ ἔχει δημιουργήσει ὁ Θεός– ἀλλὰ τὸ αἰσθανόμαστε κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ ἀγαθοῦ, λόγῳ τῶν κακῶν συνεπειῶν του καὶ τῆς συχνότητος καὶ ἐπανάληψής του. Τὰ καλὰ ἔργα, τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, συνεχίζει ὁ ἀποστολικὸς κῆρυγμα, εἶναι ὠφέλιμα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους· γιὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ αἰσθάνεται ὡς ἐπιτακτικὴ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη, κρίσιμη γιὰ τὴν ἴδια του τὴν ἐπιβίωση, νὰ ἐργάζεται γιὰ τὸ πνευματικὸ ὄφελος καὶ τὴν προκοπὴ τῶν συνανθρώπων του.

Ἡ ὀρθὴ στάση ἀπέναντι στὴν αἵρεση

Ἀναφέρονται στὴ συνέχεια ὡς παράδειγμα ἀνωφελοῦς καὶ ματαιόπονης σπατάλης τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας οἱ μακρὲς καὶ ἀνούσιες συζητήσεις χωρὶς περιεχόμενο καὶ σοβαρὸ προβληματισμό. Καὶ τοῦτη βεβαίως ἡ ἀλήθεια πρώτιστα ἔχει νὰ κάνει μετὰ θέματα πίστεως, ὅπου τὰ πάντα εἶναι ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ γενικῶς τὴν Ἱερά Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας ξεκάθαρα καὶ ἀποκεκαλυμμένα, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν χρῆζον εὐρύτερης ἀνάληψης, ἀλλὰ «πίσει μόνη ταῦτα γνωρίζεται». Γι' αὐτὸ ἀλλήλωστε προσίθεται καὶ ἡ ἐπόμενη φράση· «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος»· ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος πού ἔχει διαστρεβλωμένη γνώμη γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως «ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐκβάλλει τὰ πονηρά» καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ πεισθεῖ ἀπὸ κανέναν, καθὼς δὲν θεωρεῖ κανέναν ἄνθρωπο ἰκανὸ νὰ τοῦ ἀλλιάξει γνώμη καὶ καμιά ἀλήθεια ἀληθέστερη τῆς δικῆς του. Ἰσχύει γιὰ αὐτὸν τὸ ἀρχαῖο γνωμικὸ· «οὐ με πείσεις, κἂν με πείσης».

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Παιδί μου Τίτε, εἶναι ἀξιόπιστα τά λόγια αὐτά, καί αὐτά θέλω νά διαβεβαιώνης, ὥστε νά φροντίζουν ἐκεῖνοι πού ἐπίστεψαν εἰς τόν Θεόν νά εἶναι πρωτοπόροι καλῶν ἔργων. Αὐτά εἶναι τά καλά καί ὠφέλιμα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀπόφευγε μωράς συζητήσεις, γενεαλογίας, ἔριδας καί φιλονεικίας διὰ τόν νόμον, διότι εἶναι ἀνωφελεῖς καί μάταιαι. Αἰρετικόν ἄνθρωπον μετά πρώτην καί δευτέραν νουθεσίαν, ἀφνέ τον. Νά γνωρίζης ὅτι ἕνας τέτοιος ἔχει διαστραφῆ, ἀμαρτάνει καί ἔτσι καταδικάζει ὁ ἴδιος τόν ἑαυτόν του. Ὅταν θά στείλω τόν Ἀρτεμιᾶν σ' ἐσέ ἢ τόν Τυχικόν, φρόντισε νά ἔλθῃς σ' ἐμέ εἰς τήν Νικόπολιν, διότι ἐκεῖ ἀπεφάσισα νά περάσω τόν χειμῶνα. Τόν Ζηνᾶν τόν νομικόν, καί τόν Ἀπολλῶ κατευδωσέ τους μέ ἐνδιαφέρον, διὰ νά μή τοὺς λείψῃ τίποτε. Ὅς μαθαίνουν καί οἱ δικοί μας νά εἶναι πρωτοπόροι καλῶν ἔργων εἰς ἐπείγουσας ἀνάγκας, διὰ νά μὴν εἶναι ἄκαρποι. Σέ χαιρετοῦν ὅλοι ὅσοι εἶναι μαζί μου. Χαιρετίσπε ἐκεῖνους πού μᾶς ἀγαποῦν ἐν πίστει. Ἡ χάρις νά εἶναι μαζί μέ ὅλους σας. Ἀμήν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ὅς φροντίσουμε ῥοιπὸν νά ἀκούσουμε σήμερα τό κήρυγμα τῶν ἁγίων Πατέρων ὡς μήνυμα ζωῆς, πού οἱ ἴδιοι πρῶτοι βίωσαν ἐνστερνιζόμενοι τά ρήματα τοῦ Ἀποστόλου· ὅτι δηλαδή ὡς χριστιανοί εἴμαστε προορισμένοι νά πράττουμε τό ἀγαθὸ σέ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μας. Αὐτό μπορεῖ νά προκαλεῖ πρὸς καιρὸν τό μισόκαλο διάβολο καί τά ὄργανά του. Ὅς μὴν πτοοῦμαστε· τὸν ἴδιο δρόμο βάδισαν οἱ Ἅγιοί μας καί ἐξῆλθαν νικητές. Μποροῦμε καί ἐμεῖς μέ πίστη νά τὸν διαβοῦμε· καί ἰδοῦ, τό στεφάνι τῆς νίκης μᾶς ἀναμένει. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Α. Α.

Μνήμη τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Μαρίνης

Ἡ ἁγία μεγαλομάρτυς Μαρίνα καταγόταν ἀπὸ μιὰ κωμόπολη τῆς Πισιδίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἦταν μοναχοκόρη κάποιου ὀνόματι Αἰδεσίου, ἱερέα τῶν εἰδῶλων. Ὄντας σέ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, πέθανε ἡ μητέρα της. Γιά τό λόγο αὐτὸ ὁ πατέρας της τὴν παρέδωσε σέ κάποια γυναίκα καί τὴν παρακάλεσε νά τὴ φροντίζει.

Ἡ Μαρίνα, βρισκόμενη κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιμέλεια τῆς γυναίκας ἐκείνης, προσευχόταν στὸν Θεὸ τῶν Χριστιανῶν νά ἀξιωθεῖ καί αὐτὴ τῆς πίστεώς τους, τὴν ὁποία διδασκόταν ἀπὸ κάποιους στὴν κωμόπολη πού κατοικοῦσε. Μάλιστα δέ, ἐνῶ διάνυε μόλις τό δέκατο πέμπτο ἔτος τῆς ἡλικίας της, τὴν κατέλαβε ὁ πόθος νά ὑποστῆ μαρτυρικό θάνατο γιὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ. Συνέβη λοιπὸν τότε ὁ Ὀλύμβριος, ὁ ἡγεμόνας, νά πληροφορηθεῖ τά σχετικά μέ αὐτήν. Ἀμέσως ἔστειλε στρατιῶτες, τὴ συνέλαβε καί τὴν ἔκλεισε στὴ φυλακὴ. Ὑστερα δέ ἀπὸ λίγες ἡμέρες τὴν

17 Ιουλίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
«Τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451)».
Μαρίνης μεγαλομάρτυρος (δ΄ αἰ.).
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ε΄ 14-19.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 24 Ιουλίου, ζ΄ Μαθαίου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. ιβ΄ 6-14 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ΄ 1-8.

ἔβγαλαν, μέ προσταγή του ἀπό τῆ φυλακῆ καὶ τοῦ τὴν παρουσίασαν στό δικαστήριο. Ὅταν δέ τῆ ρώτησε πῶς ὀνομάζεται, ποιά ἡ καταγωγή της καὶ ποιά ἡ πίστη της, ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε ὅτι ὀνομάζεται Μαρίνα, ὅτι εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Πισιδίας καὶ ὅτι πιστεύει στὸν Χριστό.

Τότε ὁ ἡγεμόνας προσπάθησε νὰ τὴν πείσει νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό. Ἡ Ἁγία ὁμως δέν δέχτηκε ἐπ΄ οὐδενί λόγῳ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πίστη της. Γιά τὸ λόγο αὐτὸ ὁ τύραννος πρόσταξε τοὺς δημίους καὶ τὴν ὑπέβαλαν σέ βασανιστήρια. Ἀκολουθῶς ὁ τύραννος πρόσταξε καὶ τὴν ἔκλεισαν στὴ φυλακῆ.

Κατὰ τὸ χρόνο πού ἡ ἁγία Μαρίνα βρισκόταν στὴ φυλακῆ, ἐγινε ἕνας μεγάλος σεισμός, ὁ ὁποῖος συντάρραξε τὸ δεσμωτήριο. Τότε ἀκριβῶς ἀπὸ κάποιο μέρος σύρθηκε ἕνας φοβερός δράκοντας, πού προκαλοῦσε τὴ φρίκη καὶ τὸ φόβο, φάνηκε δέ στὴν Ἁγία ὅτι ὁ δράκοντας αὐτὸς ἔβαλε γύρω της φωτιά. Ἡ Ἁγία δέν τὰ ἔχασε, ἀλλὰ ἔστρεψε ἀμέσως τὴ σκέψη της στὸν Θεό καὶ ζήτησε τὴ βοήθειά Του. Τότε ὁ φοβερότατος ἐκεῖνος δράκοντας ἄλλαξε μορφὴ καὶ φαινόταν σάν μαῦρος σκύλος. Ἡ Ἁγία δέ ἀμέσως τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὶς τρίχες καί, ἀφοῦ βρῆκε ἐκεῖ ἕνα σφυρί, τὸν χτύπησε στό κεφάλι καὶ στὴ ράχη καὶ τελικὰ τὸν ταπείνωσε.

Μετὰ ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ ἡ Μεγαλομάρτυς ὀδηγήθηκε πάλι πρὸς ἀνάκριση καί, παρά τὶς πιέσεις, ἔμεινε σταθερὴ καὶ ἀκλόνητη στὴν πίστη της. Ἔτσι, ὑποβλήθηκε σέ νέα βασανιστήρια. Ἡ Ἁγία ὁμως δέν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτε καὶ ἀπὸ τὰ μαρτύρια αὐτά.

Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁ ἡγεμόνας Ὀλύμβριος ἐξοργίστηκε πάρα πολὺ καὶ ἀποκεφάλισε μέ ξίφος τὴν Ἁγία. Ἔτσι λοιπὸν ἡ μεγαλομάρτυς Μαρίνα παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλαβε τὸν ἀμάραντο στέφανο τοῦ μαρτυρίου.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο Γ. Παπαδημητρίου, Μέ τοὺς Ἁγίους μας, Συναξαριστὴς μὲνός Ιουλίου, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, σελ. 61-63.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
